

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 254/2015-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 30 PP 92/2014 a jeho uznesením z 3. júla 2014 a postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 171/2014 a jeho uznesením z 9. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 30 PP 92/2014 a jeho uznesením z 3. júla

2014 a postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 171/2014 a jeho uznesením z 9. októbra 2014.

V rozsiahlom podaní sťažovateľ „rozpracoval“ svoje úvahy bez konkrétneho odkazu na označené základné práva a vyslovil svoju nespokojnosť s „*mechanizmom ochrany ústavnosti a medzinárodného práva u všeobecných súdov...*“, pretože, ako uvádza, po odpykaní 20 rokov jemu uloženého doživotného trestu odňatia slobody okresný súd zamietol jeho žiadosť o podmienčné prepustenie z výkonu trestu (uznesenie okresného súdu sp. zn. 30 PP 92/2014 z 3. júla 2014). Jeho námietky formulované v sťažnosti proti tomuto rozhodnutiu krajský súd neuznal a uznesenie prvostupňového súdu potvrdil (uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos 171/2014 z 9. októbra 2014).

Sťažovateľ uvádza, že podľa jeho názoru splnil podmienky na podmienčné prepustenie, preto napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu ním označených práv.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „*určil presné a konkrétne podmienky podmienčného prepustenia z doživotného trestu, ktoré budú vychádzať z reálnych možností a podmienok. Aby čo v najväčšej miere zabránil orgánom Slovenskej republiky zamietat žiadosti len z preventívnych a teoretických dôvodov...*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu, ktorý neakceptoval jeho žiadosť o podmienčné prepustenie z výkonu trestu doživotného odňatia slobody, a krajský súd sa plne s výrokom i dôvodmi prvostupňového rozhodnutia stotožnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

K napadnutému uzneseniu okresného súdu

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03, II. ÚS 48/2015).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v časti namietaného porušenia sťažovateľových základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 16 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 3 a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

K napadnutému uzneseniu krajského súdu

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl.16 ods. 2 ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému , neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 3 dohovoru nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane na základe postupu stanového zákonom.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody, má právo podať návrh na začatie konania, v ktorom súd urýchlene rozhodne o zákonnosti pozbavenia jeho slobody a nariadi prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd považuje za potrebné sa v prvom rade vysporiadať s rozsahom namietaného porušenia označených práv v petite a odôvodnení sťažnosti, kde sťažovateľ označil namietané porušenie práv len článkami ústavy a dohovoru, pričom celý obsah sťažnosti bol nejasný. Z charakteru sťažnosti je možné uzavrieť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv garantovaných čl. 16 ods. 2 a čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 3 a čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru.

Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci,

ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010, II. ÚS 48/2015).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

„Napadnutým uznesením okresný súd podľa 62 odsek 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení neskorších predpisov súd zamietol žiadosť odsúdeného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ],..., o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu uložil: Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 24.05.1995 pod sp. zn. 2T/38/1994 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.02.1996 pod sp. zn. 1To/78/1995 podľa § 219 odsek 2 Trestného zákona č. 140/1961 na doživotie so zaradením do III. NVS.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že pri posudzovaní žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zistil, že tento nesplnil jak formálnu podmienku pre podmienčné prepustenie v zmysle ust. § 62 ods.2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona, nakoľko nevykonal potrebnú časť výkonu uloženého trestu (čo v danom prípade predstavuje najmenej 25 rokov výkonu trestu odňatia slobody), tak i obe materiálne podmienky pre prípadné podmienčné prepustenie a to v tom smere, že svojim správaním vo výkone trestu nepreukázal žiadne výrazné polepšenie a nie je možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. K takémuto záveru prišiel na základe tej skutočnosti, že odsúdený, bol už v minulosti viackrát súdne trestaný, aktuálne vykonáva trest odňatia slobody na doživotie za obzvlášť závažný zločin vraždy, pričom ani správanie odsúdeného počas výkonu trestu nenasvedčuje jeho osobnostnej náprave. Vzhľadom na osobu páchatela nie je možné podľa prvostupňového súdu jednoznačne vyvodiť, že doterajší výkon trestu odňatia slobody mal na odsúdeného taký vplyv, že tento bude na slobode viesť riadny život.

Proti tomuto uzneseniu podal... sťažnosť odsúdený, ktorou sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a následného podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. ... poukázal na splnenie formálnej podmienky pre podmienené prepustenie a to v tom zmysle, že v čase spáchania predmetnej trestnej činnosti... bol účinný Trestný zákon č. 140/1961. Zb. v znení zákona č. 177/1993 Z. z., ktorý v ust. § 62 odsek 2 uvádzal, že osoba odsúdená na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie môže byť podmienené prepustená až po najmenej dvadsiatich rokoch výkonu tohto trestu, z čoho vyplýva že podmienku vykonania trestu splnil dňa 19.04.2014. V ďalšej časti písomnej sťažnosti poukazoval predovšetkým na svoj nepriaznivý zdravotný stav ako i na nevyhovujúce pracovné podmienky vo výkone trestu odňatia slobody, ktoré mu nedovoľujú podávať vysoké pracovné výkony, odzrkadľujúc potom nie úplne priaznivé osobné hodnotenie v danom smere.

Krajský súd podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako i konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a tak zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu v rámci plnenia prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd pred rozhodnutím o žiadosti [REDAKOVANÉ] o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vykonal všetky dostupné úkony potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, následne všetky relevantné podklady rozhodujúce pre posúdenie takejto žiadosti náležitým spôsobom vyhodnotil a dospel k správnejmu záveru, že žiadosti odsúdeného o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody za existujúcich podmienok nie je možné vyhovieť.

Okresný súd následne v odôvodnení svojho rozhodnutia rozviedol, ktoré relevantné skutočnosti a zistenia mu bránia v pozitívnom rozhodnutí o prípadnom podmienenom prepustení [REDAKOVANÉ] z výkonu trestu odňatia slobody.

Ustanovenia § 61 odsek 1 a § 62 odsek 2 Trestného zákona obsahujú dve podmienky, na základe ktorých môže fakultatívne súd odsúdenú osobu podmienené prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody.

Prvá je formálna, ktorá je splnená vtedy, ak odsúdený vykonal v čase podania žiadosti zákonom stanovenú dobu výkonu trestu odňatia slobody.

Podľa § 62 odsek 2 Trestného zákona v znení zákona č. 177/1993 Z. z. osoba odsúdená na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie môže byť podmienene prepustená až po najmenej dvadsiatich rokoch výkonu tohto trestu.

V tejto súvislosti (na margo dôvodov okresného súdu ohľadom nesplnenia formálnych predpokladov odsúdeného pre podmienene prepustenie) má krajský súd za potrebné uviesť, že spáchanie trestného činu je právna skutočnosť, ktorou vzniká právny vzťah medzi štátom a páchatelom, t.j. trestno-právny vzťah. Z toho je evidentné, že rozhodujúcim kritériom pre začiatok tohto vzťahu je moment (čas) spáchania trestného činu a nie čas vyhlásenia napr. odsudzujúceho rozsudku alebo čas právoplatnosti tohto rozhodnutia. Preto práva a povinnosti plynúce z trestno-právneho vzťahu sa musia posúdiť podľa práva účinného v čase spáchania trestného činu. Výnimka použitia neskoršieho zákona prichádza do úvahy, len keď je to pre páchatela priaznivejšie. Ustanovenie § 62 je zaradené vo všeobecnej časti Trestného zákona a je súčasťou aj tých ustanovení, resp. noriem Trestného zákona, ktoré upravujú rozhodovanie súdov pri ukladaní a vykonávaní trestov.

V danom prípade bol [REDAKOVANÉ] odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24.05.1995 pod sp. zn. 2T/38/1994 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 16.2.1996 pod sp. zn. 1To/78/1995 pre trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 2 písm. a/, písm. d/, písm. f/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania trestného činu dňa 08.04.1994. V danom čase bol účinný Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 177/1993 Z. z., ktorý v ustanovení § 62 odsek 2 uvádzal, že osoba odsúdená na výnimočný trest odňatia slobody na doživotie môže byť podmienene prepustená až po najmenej dvadsiatich rokoch výkonu tohto trestu z čoho vyplýva, že formálnu podmienku pre podmienene prepustenie odsúdený splnil dňa 19.04.2014.

Na druhej strane, odvolací súd rovnako ako súd prvostupňový dospel k záveru, že u odsúdeného nie sú splnené obe materiálne podmienky pre podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a to v tej podobe, že by vo výkone trestu preukázal

polepšenie a že by bolo možné od neho očakávať, že v prípade prepustenia na slobodu, bude viesť riadny život.

Skutočnosť, či možno od odsúdeného očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život musí súd vyvodiť komplexne z celého radu kritérií, ako sú napr. osobné a charakterové vlastnosti odsúdenej osoby, celkový doteraz prejavovaný postoj k spoločenskému poriadku a k spoločenským záujmom, jeho doterajší spôsob života, v minulosti prejavované sklony a podobne.

Odvolaací súd hodnotiac všetky relevantné skutočnosti v ich súvislostiach dospel k názoru, že okresný súd odôvodnil nesplnenie materiálnej podmienky pre prípadne podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody správne tým, že vo výkone trestu odňatia slobody nie je jeho správanie hodnotené kladne, nedostatky boli u odsúdeného zaznamenané v dodržiavaní ústavného poriadku a časového rozvrhu dňa, a hoci disciplinárne previnenia vykázané nemá, posledné pozitívne hodnotenie má odsúdený z ÚVTOS (za vzorné plnenie si pracovných úloh) ešte z roku 2008, čo naznačuje potrebu ďalšieho prevýchovného a resocializačného procesu v podmienkach ÚVTOS.

Odvolaací súd v tomto smere poukazuje i na osobné pomery odsúdeného, z ktorých nie je možné ustáliť pozitívnu prognózu možného jeho správania v prípade prepustenia na slobodu, pretože sú u neho zakorenené sklony k páchaniu asociálnej závažnej trestnej činnosti.

Odsúdený [REDAKOVANÉ] totiž už pred nástupom do výkonu trestu bol viackrát právoplatne odsúdený za rôznorodú trestnú činnosť, pričom v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody pre trestný čin vraždy podľa § 219 odsek 2 písm. a/, písm. d/, písm. f/ Trestného zákona, ktorého obeťami boli viaceré osoby a motívom majetkový prospech, a teda je veľmi ťažko nájsť pozitívny dôvod, ktorý by vedel eliminovať uvedenú veľmi významnú skutočnosť dôležitú pri posudzovaní otázky, či [REDAKOVANÉ] je spôsobilý počas pobytu na slobode správať sa vo svojom blízkom sociálnom okolí tak, ako to vyžadujú záujmy spoločnosti.

Keďže doteraz sa takto nesprával, nie je ani možné od neho očakávať, že v prípade prepustenia na slobodu, bude viesť riadny život.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 48/2015).

V danej veci ústavný súd nezistil, že by právne závery krajského súdu v jeho uznesení sp. zn. 3 Tos 171/2014 z 9. októbra 2014 boli svojvoľné, arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho by zasahovali do základných práv a práv sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu označené základné práva a práva nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami sťažovateľa (obdobne II. ÚS 48/2015). Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú

logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. S prihliadnutím na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označených práv, rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa návrhom sťažovateľa na ustanovenie advokáta.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2015